թիւններն, անշուշտ, պահելով, Սաքօ Յակոբեանը շարունակողն է իր տաղանդաւոր հայրենակից Քրիստափոր Կարա-Մուրզայի գործի: Կարա-Մուրզան առաջինը եղաւ, որ ազգային ու ժողովրդական երգը Կովկասում դարձրեց ընտանիքի ու հանրային հաւաքոյթների սեփականութիւն եւ ճանապարհ բաց արաւ Կոմիտասների համար: «Սիփան» նոյն դերը կատարեց, աւելի համեստ պայմաններում, փարիզահայ գաղութի մէջ: Յուսանք, որ իր կեանքի նոր շրջանում էլ «Սիփան»-ը կը շարունակէ իր հիմնադրի աւանդութիւնները ու նպատակները եւ կը մնայ ժողովրդական լայն զանգուածների սիրելին:

ՔՐԻՍՏԱՓՈՐԻ ԵՒ ԵԱՎՈՐՈՎԻ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ

Օգոստոս 18-ին, Բուլղարահայ գաղութը ժողովրդական ջերմ խանդավառութեամբ հանդէսներ կատարեց հայ մեծանուն յեղափոխական Քր. Միքայէլեանի մահուան երեսնամեակի եւ բուլղար նշանաւոր բանաստեղծ Փէիւ Եավորովի արձանի բացման առթիւ: Արձանը, գործ արձանագործ Գ. Ահարոնեանի, կառուցւած է հայերի նախաձեռնութեամբ եւ հաւաքած միջոցներով:

Եավորովը նշանաւոր է իր *«Արմենցի»* (Հայերը) ոտանաւորով, որ եթէ հայերի համար թանգ է իր բովանդակութեամբ, բուլղար գրականութեան մէջ յայտնի է, որպէս գեղարւեստական մեծարժէք գործ, բուլղար բանաստեղծութեան գոհարներից մէկը: Առաջ ենք բերում այդ ոտանաւորը բանաստեղծ Արմէն Սեւանի **թարգմանութեամբ**:

ՀԱՅԵՐ

Հալածուածներ թշւառ, չնչին բեկորներ՝
ժողովուրդի մ'արի, այսօր նահատակ,
Ահարեկ ու գերի մօր մը զաւակներ,
Զոհեր՝ անհունօրէն վսեմ քաջութեան,
Հայրենիքէն հեռու օտար երկնի տակ,
Հիւծած, գունատ, հաւաքւած տուն մը խարխուլ,
Կըմպեն, ու իրենց կարիւնի սիրտը՝ վէրքէն·
Կերգեն, ինչպէս երգն՝ արցունքին ընդմէջէն:

Անոնք կերգեն· կուզեն մոռնալ՝ հարբելով՝
Հին տառապանքն ու ցաւերը այսօրուան,
Յիշատակը խեղդել հրաշունչ գինիով,
Քնացընել հոգին ջախջախ կրծքին տակ,
Կուզեն՝ հակած զանկերուն մէջ անհետի
Տառապագին պատկերն անոր մայրական·
Կուզեն անոր օգնութեան կանչը վերջին
Ա՛լ չը լսել, մոռացութեան մէջ գինով:
Հօտ մը՝ ինչպէս գազանէ մը հալածւած,